

De verloren patrouille

Ergens in Afrika, in het jaar 2054. De jonge luitenant en *Master of Science* John IJver, NLDA-promotie '53, was een jaar in functie als commandant van een zogeheten 'inzetpeloton'. Het peloton had in het kader van XFor, een internationale Hoofdstuk VII-missie, de opdracht een groot gebied te beveiligen om zo voorwaarden te scheppen voor de wederopbouw van de door burgeroorlog verwoeste tribale samenleving. Samen met zijn 'tweede man', sergeant der eerste klasse Monique Ali, stond IJver op het punt aan zijn laatste opdracht te beginnen. Daarna zou hij weer terug gaan naar de regio Nederland, die nu deel uitmaakte van het Verenigde Europa. De verkenningmiddelen waarover XFor beschikte waren op onrust onder delen van de bevolking in een

Bij het verlaten van basiskamp *Brabant* werden de boordwapens nog even geprobeerd: alle lichte mitrailleurs bleken in orde. Tot nu toe was het nog niet nodig gebleken ze te gebruiken, maar je wist maar nooit... Geroutineerd prepareerde John zijn voertuigsystemen, waaronder het *Battlefield Management System*. Hiermee was hij in staat snel, effectief en efficiënt met iedereen te communiceren en tegelijkertijd zijn inzet te leiden. John stuurde zijn gepantserde wielvoertuig naar links, terwijl Monique met haar groep naar rechts draaide. Vanaf nu waren ze op zichzelf en elkaar aangewezen en konden ze in nood slechts gebruik maken van luchtsteun en scheepsartillerie van de bondgenoten. Maar dat was slechts hypothetisch. Het terrein was bekend en zwaar, het klimaat broeierig en de opdracht slaapverwekkend. Dromerig keek John in de verte. Om de bedelende kinderen onderweg te bevredigen liet de jonge pelotonscommandant alvast de voedselpakketten open maken. Ook de zaklampjes met onuitputtelijke zonnecollectoren en het zo felbegeerde XForlogo werden klaargelegd.

Johns lichte mitrailleur ratelde onheilspellend, maar kon niets uitrichten tegen de naderende Leopard-2 tank

tot dusver onverdacht en dus weinig bezocht gedeelte van het operatiegebied. Het peloton zou bereden patrouilles uitvoeren in een moeilijk gebleken gedeelte, in de verwachting daarmee een belangrijk signaal af te geven aan de lokale bendeleiders: met ons, XFor-Europeanen, valt niet te spotten! De overgave aan de opvolgers zou daarna ongetwijfeld soepel verlopen.

John zou met de helft van zijn peloton het ene gebied bepatrouilleren, Monique het andere.

Bij het uitkomen van de scherpe bocht in de modderige weg klonk plotseling een daverende knal, gevolgd door een oorverdovende explosie! Johns tweede voertuig ging in rook op. In een reflex commandeerde John zijn voertuig achter een dekking en dacht razendsnel na: 'melden, ontplooiën, ontwikkelen, kiezen en rapporteren'. Verschrikt keek hij naar zijn vernietigde tweede voertuig om te zien of hij nog iets voor de bemanning zou kunnen doen. Maar al ras bleek dat het daarvoor te laat was. Hij tuurde vervolgens met zijn voertuigoptiek naar de

bosrand ver voor hem en meende het silhouet van een groot militair voertuig te herkennen. Blijkbaar hadden de inlichtingendiensten inderdaad gelijk gehad toen ze gemeld hadden dat lokale bendes de beschikking zouden krijgen over oude Leopards-2! John voerde de gegevens in in het oude BMS, zodat Monique hem te hulp zou kunnen komen en ook zijn Egyptische Commandant zou weten wat er gebeurd was. Tegelijkertijd gaf hij zijn bemanning de opdracht te blijven waarnemen. Plotseling hoorde hij zijn boordschutter Fred roepen: 'Luit, ze komen er aan!' Zijn lichte mitrailleur ratelde onheilspellend, maar kon natuurlijk niets uitrichten tegen de naderende tank. Met licht trillende stem gaf John opdracht het oude antitankwapen *Gill* in stelling te brengen. Maar dat ging moeizaam. Weliswaar hadden ze dat een jaar geleden bij het inzetgereed maken voor de zekerheid nog wel geoeffend, maar het niet al te serieus genomen. Operaties waren weliswaar operaties, maar alle inzetmissies waren tegenwoordig humanitair of hooguit contra-guerrilla. Zware, relatief moderne wapensystemen hadden hun tegenstanders nooit gehad, laat staan effectief gebruikt. Wat duurde het in stelling brengen van dat antitanksysteem lang! Directief leiding gevend spoorde John zijn mensen tot grotere spoed aan.

Gelukkig hoorde hij zijn *Forward Air & Artillery Controller* al de vuuraanvraag doen. Hij zag het ook op zijn BMS. Even later vloog de oude *Joint Strike Fighter* met donderend geraas hoog over de open vlakte en veranderde de naderende tank in een hoop verwrongen staal. John zag beweging in de bosrand ver voor hem. Die beweging smoorde in een muur van vuur die

blijkbaar ontstond door de inslaande kruisvluchtwapens van de marine. De JSF kwam nog een keer *wing-tippend* laag over en verdween vervolgens achter de horizon. Uitgeput en badend in het zweet liet John zijn hoofd rusten op de koepelrand van zijn voertuig.

Operaties waren weliswaar operaties, maar alle inzetmissies waren tegenwoordig humanitair of hooguit contra-guerrilla

Even later hoorde hij de stem van Monique zeggen: 'John..., is alles in orde?' John keek op en voelde tegelijkertijd de hand van Monique op zijn koude, zweetende voorhoofd. Gerustgesteld werd John wakker en keek in de donkere ogen van zijn echtgenote Monique, die lachend zei: 'John, een Commandant der Strijdkrachten die ongerust wakker wordt op Prinsjesdag is een slecht voorteken!' Straks even de minister spreken, dacht John. Geweldscenario's zijn immers nooit te voorstellen. Onze mensen moeten op alles voorbereid zijn en ondanks de risico's weer veilig terugkeren.

Opgelucht en gesterkt door zijn voornemen stapte John met zijn goede been uit bed en bereidde zich voor op weer een interessante dag bij Defensie. ■